



ЮНЕВРУАНИЙ

Късенъ друмникъ въ пжтя спрѣлъ,
Вредъ послалъ съсъ губер бѣлъ —
Угари, полета, ниви.
Въ цвѣтъ окичилъ всички сливи
И въвъ тоя късенъ часть
Викомъ викналъ съ бодъръ гласъ:
— Тукъ, до майчината грѣдь
Всичкитѣ зрънца да спятъ.
Ето, снѣжната покривка
Ще имъ бжде за завивка.
Тукъ на топло да стоятъ,
Та до Мартъ да порастатъ.
А кога Априлъ пристигне,
Ний завивката ще вдигнемъ.
Слънце пролѣтно щомъ пекне,
На земята ще олекне.
Отъ посѣвитѣ сънливи
Ще избликнатъ буйни ниви.
Буйни ниви — все пшеница
Покрай Искъръ и Марица.

Атанасъ Душковъ

ПЪСЕНЬ

Брезичката пакъ дигна клони,
Пробуди се отъ своя сънь —
Звъни надъ нея чуденъ звънь
И пѣятъ сини небосклони.

И гледа тя — зефира вѣй,
Топягъ се вредомъ снѣговетъ,
А въвъ полето се бѣлѣй
Кокиченцето — първо цвѣте.

Не е ли сънь, не е ли сънь?
И тя притвори пакъ очитѣ —
Презъ сънь да слуша чудний звънь,
Залялъ полята и горитѣ. . .

Владимиръ Русалиевъ